

רגשה מוזרה: לשמוע על ישראל, לקרוא על ישראל, כמעט בכל שעה, יום אחרי יום — במרחק של אלפי קילומטרים, באמצעות כלי-התקשורת זרים.

איך נראית ישראל באמריקה?
עתון אחד בעיר הארטפורד, במדינת קונטיקט, מספר היום שבישראל מתהלכת "ברירה חלולית" כלהלן: שממשלת ישראל הציעה עזרה צבאית לשני הצדדים במלחמת-האחים בירדן. היא מוכנה לספק לשניהם כמויות בלתי-מוגבלות של תחמושת. היהודי הממוצע רואה את ישראל בדמות מדינת-מיצצר, שכל תושביה גיבורים, וכל שכניה רוצחים. מדינה מונוליתית, שיש לה רק דיעה אחת והשקפה אחת, המבוטאת על-ידי הממשלה, כשהאזרחים עומדים דום ומצדעים לגולדה. אם מישוהו מנסה לרמוז שזה לא בדיוק כך, הריהו בוגד, אנטי-שמי או יהודי-שונא-עצמו.

שנאתורים מסוימים מוכנים לתמוך בפומבי ובהגזמה בכל מעשה של ישראל — ולמתוח עליה ביקורת קטלנית כשיחה פרטית.
שיא פרשת החטיפות צעק עיתון סנסאציוני ניו-יורקי, בכותרת-ענק, "ישראל אסרה זה עתה 450 בני-ערובה", ומאימת להרוג אותם אם יפגעו בהם הפיזיון. עורכי העיתון סברו, כנראה, שאיום כזה הוא טבעי, כשהוא בא מצד מדינה כמו ישראל. בשבועיים הראשונים של ביקורי בארצות-הברית שוחחתי על ישראל. הסוגים האפשריים: קבוצות של פרופסורים, סקידים-מימשל בכירים, ציבורים של סטודנטים במיכללות, קבוצות של רבנים יהודיים (רובם פורמליים), שנאטורים בעלי שם עולמי, כמרים, מראייני טלוויזיה, ראשי אירגוני גנים העוסקים במיורח ההיכון, עורכי מסר

מפני שרוב מנהיגי קבוצות-הסטודנטים הראדיקליים, שקמו נגד הגזענות ונגד מלחמת ויאט-נאם, הם בעלי שמות יהודיים. הם פותרים שזה יגרום לאנטי-שמיות. והנה אתם מתעלמים מלוחמים יהודיים אלה, ומאשימים את כל היהודים בגזענות.

שערות ארוכות ועור שחור

בסוגריים: כמה ימים לפני כן, בבולטימור, נתקלתי בצעיר יהודי בשם ריקי, בן 21, רציני, מגודל זקן, מגודל שיער כעורף. גם הוא אמר שהמימסד היהודי הוא גזעני. "אני רוצה להרגיש כמו השחורים", הוא אמר. "כיהודי, אני נתקל פה ושם בגילויי אנטי-שמיות. אבל באוטובוס וברחוב לא יודעים שאני יהודי. השחור, לעומת זאת, הוא שחור במשך 24 שעות ביום, וכל אדם מתייחס אליו כאל שחור. זה משהו אחר לגמרי.

"לכן אני מגדל שיער ארוך. זה מעורר רגשות של שינאה אוטומטית אצל חלק גדול מהציבור. מתייחסים אלי כשינאה וכבוז בכל מקום. אני מרגיש בכל רגע כאפלייה ובקפוח".

ריקי הוא סרבן-מלחמה, פעיל במחנה השלום. אין הוא רוצה להיכנס לקאריירה עסקית בורגנית, לבזוז את חייו על שטירות. אין הוא יודע מה יעשה. אביו, יהודי אמיד, שגם הוא פעיל במחנה השלום, לא-ציוני, חושב על עלייה לישראל.

נעל פאנתרים וסינאטורים

(כאשר סיפרתי על כך לפקיד ישראלי בסוכנות היהודית, ציחק ואמר: "רק הלא ציונים רוצים לעלות!")
חזרה לשיחה עם הכושים, בכוסטון.

אור' אבנרי

בוט: ציתונאים, ערבים ותומכרפדיאיון.
כל אלה הם אמריקה, בת-הבי רית הגדולה, שבה תלויה ישרי אל עתה כמעט כולל הבחינות. כולם מעוניינים בישראל. וכמעט לכולם אין שחר של מושג מהי ישראל האמיתית, מה מתרחש בה. כמעט כולם תמימי-דעים בנקודה אחת: שההסברה הישראלית היא מתחת לכל ביקורת. וזאת במדינה שבה יש ליהודים שליטה עצומה על כל אמצעי התקשורת, ושבה אין אף עיתון אחד מעז לפרסם כמעט מילה אחת בה רמו של ביקורת על ישראל.

אני מעביר את השיחה לישראל. הפאנתרים השחורים תומכים ללא כל הסתייגות ב-פדיאיון. למה?
גבר אדיר-ממדים, בעל ראש מאסיבי מגולח, תוקפני, מרים את קולו: "אתם כאתם לארץ ערבית. אתם חלק מן המערך העולמי של האימפריאליזם הלבן, העושק את העולם הלא-לבן. אתם מקיימים מדינה גזענית לבנה, השייכת רק ליהודים. אתם לא רוצים לחיות יחד עם אל-לבנים, כמו שהיהודים בכוסטון לא רוצים לחיות עם אל-לבנים."
"אנחנו תומכים במהפכה העולמית של כל הכוחות הלא-לבנים, המתקוממים עכשיו נגד פלישת האימפריאליזם הלבן, שהציונות היא חלק ממנו."

יהודים לבנים ופאנתרים שחורים

מן בין כל עשרות הסגישות, האסיפות והמסיבות, עשתה עלי את הרושם העמוק ביותר פגישת בחדריכיה בכוסטון.
הוזמנתי להרצות בפני המורים והתלמידים השחורים במיכללת סימנס הידועה, קולג' של בנות. מצאתי את עצמי — לבן יחידי — מול המישים פנים שחורות, בעלות גחנים שונים, ביניהן כמה יפהפיות מרהיבות-עין. בחוף שרר חום נורא של 35 מעלות, ללא משיב-רוח. בפנים היתה האווירה חמה עוד יותר.

לא היה לי חשק להרצות. אמרתי: בואו נעזוב את כל השאר, ונדבר ישר לעניין: האם יש כאמת אנטי-שמיות שחורה? האם אתם שונאים את היהודים? מדוע פונים הפאנתרים השחורים נגד ישראל?
אחרי התדמיה הראשונה, וכמה מילות-נועם, נשפכו הדברים מן הלב והתפתח דו-שיח. צעיר שחור יפה-תואר, כנראה מורה למשהו: "היהודים הם גזענים. הם שייכים לעם הלבן, המדאק אותנו. הם חלק ממכונת-הדיכוי-הניצול. החנונים בניטאות השחורים הם כולם יהודים. בעלי-הבתים העושקים אותנו הם יהודים. בתי-המרקחת היהודיים בניטאות מוכרים לשחורים את התרופות במחיר גבוה יותר מכפי שהם מוכרים את אותן התרופות ברובעים הלבנים."

הוא מספר בדיחה המתהלכת בניטאות: אלוהים מבטיח לסיני, לאירי, לכושי וליהודי, למלא להם מישראל. הסיני מבקש מיליון דולאר, ומקבל אותם. כך גם האירי. גם הכושי לוקח את המיליון שלו והולך לדרכו. היהודי אומר: "אני מבקש רק דבר אחד. תן לי ללכת אחרי הכושי."
אני מנסה להסביר שהיהודים לא הקימו עסקים ברובעים היהודים. רובעים אלה היו קודם לכן יהודיים, כאשר היהודים עמדו בתחתית הסולם החברתי בחברה הלבנה. כאשר התבססו היהודים, הם עברו לפרברים האמידים. במקומם חזרו השחורים לרובעים שהתפנו, כמו רובע הארלם בניו-יורק. אבל היהודים נשארו בעלי החנויות והבתים במקום. מורה צעירה, עדינה ומושכת, מתערבת: "כשאנחנו מותחים ביקורת על זה, אומרים שאנחנו אנטי-שמים. כל העיתונים היהודיים מתנפלים עלינו, ומאשימים אותנו כאנטי-שמים. אומרים שכל האירגונים הלוחמים לזכויות השחורים הם אנטי-שמיים. למה הם אומרים זאת?"

"זה עוור לגזענים הלבנים לרכא אותנו, לרצוח את הצעירים שלנו, להמשיך לנצל אותנו. לכן יש אצלנו מרידות נגד היהודים."

גבר אחר מתערב: יש סיכוסים גם בין השחורים לבין האיטלקים. עבריניים צעירים שחורים מבצעים מרגשי-שוד. אבל רק היהודים הקימו אירגון מיוחד כדי להילחם בכושים. (כחנתו היתה ל"ליגת ההגנה היהודית", אירגון פאשיסטי, מינרדתי, הדומה באופיו לאנשי הד"ר אלדד בארץ. הוא זוכה לפירסומת רבה, ועוור להביא לזיהוי היהודים וישראל עם המחנה הימני-פאשיסטי באמריקה.)
אני מסביר את הרגישות המיוחדת למה שנראה כמו אנטי-שמיות, את זכרונות אושרץ ואת השאיפה להגנה עצמית. "שמעתי שהמהגרינים היהודיים מודאגים דחאק

תמונה פשוטה, מסוכנת בפשטותה. שחור ולבן, לבן ושחור. אני מחפש באופן קדחתי את הנימוק הפשוט, הציוני, שיעשה רושם על ציבור זה, שאינו מכיר את המציאות.
"אני רוצה לספר לכם סיפור דמיוני" אני פותח. "תארו לכם שלפני מאה שנה היתה קמה תנועה גדולה של השחורים באמריקה, והיתה אומרת: נמאס לנו. אין חיים לשחורים בארצות-הברית. נחזור לאפריקה, שממנה לקחו סוחריה-העבדים את אבותינו בכוח. תארו לכם שמיליוני שחורים אמריקאים היו אמנם עוברים או לאפריקה, ומקימים לעצ-מם שם מדינה משלהם. תארו לכם שבני אותה ארץ, גם הם שחורים, היו לוחמים בגוף זר

הודעות על הרצאות אבנרי בקמפוסים